

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร
Affecting Factors of Self-discipline of Lower Secondary School Students
in The Secondary Educational Service Area Office 2 Bangkok

สิรินาท ธงศิลา¹ ปริญญาภรณ์ ตั้งคุณานันต์² และราชนันย์ บุญธิมา³
Sirinat Thongsila¹, Pariyaporn Tungkunanant² and Rachan Boonthima³

¹นักศึกษาลัทธิสุตร ค.อ.ม (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

³อาจารย์ ประจำสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

kamyui_49@hotmail.com, pariya2511@gmail.com, and rachan@swu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความมีวินัยในตนเอง ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสพม. 2 กทม. ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 382 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) แบบขั้นตอน (Stepwise)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร มีวินัยในตนเองทั่วไปภาพรวม ($\bar{X}=4.07$) และรายด้านอยู่ในระดับมาก
2. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองทั่วไปภาพรวม ($\bar{X}=4.12$) และรายด้านอยู่ในระดับมาก
3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 ปัจจัย คือ 1) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู 2) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน 3) สภาพแวดล้อมทางสังคม 4) การปฏิบัติตนของครูผู้สอน และ 5) การปฏิบัติตนของผู้ปกครอง ปัจจัยทั้ง 5 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงความมีวินัยในตนเองรวมกันได้ร้อยละ 60.90

เขียนเป็นสมการคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\bar{Y} = .647 + 0.358 (X_5) + 0.124 (X_3) + 0.147 (X_4) + 0.101(X_1) + 0.085 (X_2)$$

$$\bar{Z}_y = 0.449 (Z_{x_5}) + 0.156 (Z_{x_3}) + 0.154 (Z_{x_4}) + 0.120 (Z_{x_1}) + 0.091 (Z_{x_2})$$

คำสำคัญ: ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง วินัยในตนเอง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร

Abstract

The objectives of this research were to study the level of self-discipline the students, opinion toward the factor affecting self-discipline, and factors affecting self-discipline of Lower Secondary School Students in the Educational Service Area Office 2 Bangkok (ESAO-2-BKK). The samples were 382 Lower Secondary School Students in ESAO-2-BKK, Selected by cluster random sampling method. The research instrument was a set of questionnaire with 5 rating scales. The data were analyzed by computer program with frequencies, mean, standard deviations and Stepwise Multiple Regression.

The research results were as follow:

1. General discipline and Specific discipline of the secondary students in ESAO-2-BKK were at high levels. ($\bar{x} = 4.07$)
2. Opinions of the secondary students in ESAO-2-BKK toward General discipline and Specific discipline were at most levels. ($\bar{x} = 4.12$)
3. There were 5 factors influencing self-discipline of the secondary students in ESAO-2-BKK including 1) teacher-student relationship 2) student-friends relationship 3) social environment 4) teacher behaviors and 5) parent behaviors, with the general influencing value at 60.9 percent. The raw score equation and standard score equation could be summeried as shown

$$\hat{Y} = .647 + 0.358 (X_5) + 0.124 (X_3) + 0.147 (X_4) + 0.101(X_1) + 0.085 (X_2)$$

$$\hat{Z}_y = 0.449 (Z_{x_5}) + 0.156 (Z_{x_3}) + 0.154 (Z_{x_4}) + 0.120 (Z_{x_1}) + 0.091 (Z_{x_2})$$

Keywords : Affecting factors of self-discipline; Lower secondary school students; The education of service area; Office 2; Bangkok

1. บทนำ

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 ได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์พัฒนาเด็กและเยาวชน เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 โดยมีเป้าหมายให้เด็กและเยาวชนเกิดความมั่นคงในชีวิต มีความแข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ มีคุณธรรม จริยธรรม มีสำนึกการเป็นพลเมือง กล้าคิดและแสดงออกตามวิธีประชาธิปไตยโดยเฉพาะการปฏิบัติตนเป็นผู้มีวินัยในตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานไปสู่คุณธรรมในระดับต่างๆ [1] หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแกนกลาง พ.ศ. 2551 จึงได้กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนให้การมีวินัยเป็นคุณลักษณะสำคัญในการศึกษาตามหลักสูตร [2] ขณะที่บุญยงค์ นิสภวานิช [3] ระบุว่าพัฒนานักเรียนเพื่อที่จะสามารถควบคุมตัวเองได้นั้นจำเป็นต้องเริ่มจากการวางเงื่อนไขกฎเกณฑ์เพื่อให้เด็กได้ปฏิบัติในสิ่งที่ติงามและแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสม Edwards ส่วน [4] ระบุว่าความไม่มีวินัยในตนเองจึงเป็นปัญหาที่กระทบต่อความเจริญของประเทศชาติโดยส่วนรวมเพราะความไม่มีวินัยในตนเองของคนในชาติเป็นปัญหาที่จะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ดวงเดือน พันธุนาวิน [5] กับการศึกษาของ

Sheviakov and Fritz [6] ที่กล่าวว่าการศึกษาที่บุคคลขาดวินัยในตนเองนี้มีผลทำให้ขาดวินัยทางสังคมไปด้วยเนื่องจากวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยทางสังคม จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข แต่เนื่องจากนักเรียนยังขาดการตระหนักต่อการมีวินัยในตนเองอยู่มาก ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแนะแนว ซึ่งมีหน้าที่หลักในการสนับสนุนให้เกิดการมีวินัยในตนเองของนักเรียนภายในโรงเรียน จึงสนใจศึกษาวิจัยถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในสังกัด สพม.2 กทม. ซึ่งผลการศึกษาวินัยจะนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง

3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

3. สมมติฐาน

ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครองและด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมมีปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

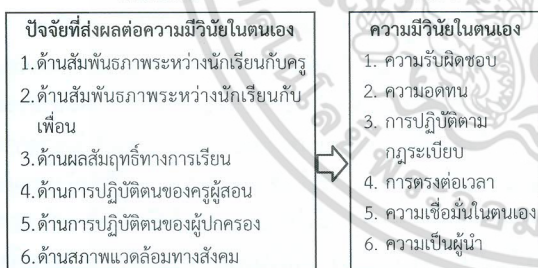
4. กรอบแนวความคิดในการวิจัย

กรอบแนวความคิดในการวิจัย มี 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ความมีวินัยในตนเอง ผู้วิจัยศึกษากรอบแนวความคิดมาจาก กลุขจา ดอนทอง [9] มะลิวัลย์ พร้อมจิตร [10] ปัญญาวิดี ชมสุวรรณ [11] และธีระภาภรณ์ ดงอนนท์ [12]

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองผู้วิจัยได้ศึกษากรอบแนวความคิดของอุมาพร ตรังคสมบัติ [7] สิรินดา รัชชิตา ปริญญาตรี [8] กลุขจา ดอนทอง [9] มะลิวัลย์ พร้อมจิตร [10] ปัญญาวิดี ชมสุวรรณ [11] และธีระภาภรณ์ ดงอนนท์ [12]

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดได้ดังรูปที่ 1

รูปที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

5. ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม. 2 กทม.จำนวน 52 แห่ง ในปีการศึกษา 2555 มีนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 80,187 คน จำแนกตามระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1จำนวน 24,729 คน มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 27,512 คน มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 27,946 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม. 2 กทม. จำนวน 52 แห่ง จำนวน 382 คน จากจำนวนประชากรทั้งสิ้น 80,187 คน โดยการจัดแบ่งสถานศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ สถานศึกษาขนาดใหญ่และสถานศึกษาขนาดใหญ่อพิเศษ กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตาราง Krejcie and Morgan [13] และใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (cluster random sampling).

6. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือเป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) จำนวน 3 ข้อ
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เกี่ยวกับวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม. 2 กทม. จำนวน 40 ข้อ
- ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. จำนวน 40 ข้อ

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

- วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่(Frequency)และค่าร้อยละ(Percentage)
- วิเคราะห์ระดับความมีวินัยในตนเองและความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม. 2 กทม. ที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองโดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 - หมายถึง ปฏิบัติมากที่สุด
 - หมายถึง ปฏิบัติมาก
 - หมายถึง ปฏิบัติปานกลาง
 - หมายถึง ปฏิบัติน้อย
 - หมายถึง ปฏิบัติน้อยที่สุด
- วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง วิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) แบบขั้นตอน (Stepwise) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้
 - หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
 - หมายถึง เห็นด้วยมาก
 - หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
 - หมายถึง เห็นด้วยน้อย
 - หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

8. ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศและระดับชั้น

รายการ	จำนวน (382 คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
เพศชาย	119	31.20
เพศหญิง	263	68.80
รวม	382	100.00
2. ระดับชั้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	118	30.90
มัธยมศึกษาปีที่ 2	131	34.30
มัธยมศึกษาปีที่ 3	133	34.89
รวม	382	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 382 คน คิดเป็นร้อยละ 100 จำแนกตามเพศ เป็นเพศหญิง จำนวน 263 คน คิดเป็นร้อยละ 68.80 และเพศชาย จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 31.20, จำแนกตามระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 34.89 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 34.30 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.90

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยสูงและค่าต่ำของเกรตเฉลี่ยสะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สวม.2 กทม.

รายการ	จำนวน	เกรตเฉลี่ยต่ำสุด	เกรตเฉลี่ยสูงสุด	\bar{X}	S.D.
เกรตเฉลี่ยสะสม	382 คน	1.25	4.00	3.45	.55

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สวม.2 กทม. ที่ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 382 คน มีเกรตเฉลี่ยสะสมต่ำสุดเท่ากับ 1.25 และเกรตเฉลี่ยสะสมสูงสุดเท่ากับ 4.00 และมีค่าเฉลี่ยของเกรตเฉลี่ยสะสมของนักเรียนทั้งหมดเท่ากับ 3.45

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับและอันดับ ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สวม.2 กทม. ภาพรวมและรายด้าน

ที่	ความมีวินัยในตนเอง	n = 382		ระดับความมีวินัย	อันดับ
		\bar{X}	S.D.		
1	ความรับผิดชอบ	4.21	0.53	มาก	3
2	ความอดทน	4.02	0.64	มาก	4
3	การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.43	0.51	มาก	1
4	ความตรงต่อเวลา	3.88	0.63	มาก	5
5	ความเชื่อมั่นในตนเอง	4.22	0.56	มาก	2
6	ความเป็นผู้นำ	3.69	0.81	มาก	6
	เฉลี่ยรวม	4.07	0.48	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สวม.2 กทม. มีวินัยในตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีระดับความวินัยในตนเองอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X} = 4.43$) ความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{X} = 4.22$) ความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 4.21$) ความตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.88$) และความเป็นผู้นำ ($\bar{X} = 3.69$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความคิดเห็นและอันดับของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความมีวินัยในตนเองของจำแนกภาพรวมและรายด้าน

ที่	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความมีวินัยในตนเอง	n = 382		ระดับความคิดเห็น	อันดับ
		\bar{X}	S.D.		
1	ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับครู	4.23	0.57	มาก	4
2	ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	4.30	0.52	มาก	3
3	ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน	4.34	0.60	มาก	2
4	ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง	4.36	0.50	มาก	1
5	ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม	4.06	0.60	มาก	5
	รวม	4.12	0.39	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความมีวินัยในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.12$) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง ($\bar{X} = 4.36$) ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.34$) ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ($\bar{X} = 4.30$) ด้านสัมพันธ์ภาพระหว่างครูกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.23$) และด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ($\bar{X} = 4.06$) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression) ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สวม.2 กทม.

ลำดับการเข้าสมการของตัวแปรพยากรณ์	R	R ²	Adjusted R ²	F
(X5)	0.722	0.521	0.520	413.652*
(X5) (X3)	0.756	0.572	0.570	253.498*
(X5) (X3) (X4)	0.769	0.592	0.588	182.475*
(X5) (X3) (X4) (X1)	0.777	0.604	0.600	143.620*
(X5) (X3) (X4) (X1) (X2)	0.781	0.609	0.604	117.252*

หมายเหตุ : ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ≤ 0.01

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม (X5) สามารถทำนายความมีวินัยในตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.521 แสดงว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมสามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองได้ร้อยละ 52.10

เมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน (X3) มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.572 แสดงว่า ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมและปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน สามารถร่วมพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. ได้ร้อยละ 57.20

เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง (X4) มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.592 แสดงว่า ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอนและปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง สามารถร่วมพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. ได้ร้อยละ 59.20

เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X1) มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.604 แสดงว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สามารถร่วมพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. ได้ร้อยละ 60.40

เมื่อเพิ่มปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X2) มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ 0.609 แสดงว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการพยากรณ์ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนและปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนสามารถร่วมพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. ได้ร้อยละ 60.90

ตารางที่ 6 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของตัวพยากรณ์ ค่า t ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ค่าความคลาดเคลื่อนของการพยากรณ์ โดยใช้วิธี stepwise

ตัวแปรพยากรณ์ที่นำเข้ามาสมการทั้งหมดในขั้นตอนเดียว	b	S.E.b	β	t	sig
ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม(X5)	0.358	0.036	0.449	9.843	.000**
ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน(X3)	0.124	0.034	0.156	3.661	.000**
ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง(X4)	0.147	0.042	0.154	3.526	.000**
ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X1)	0.101	0.036	0.120	2.801	.005**
ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X2)	0.085	0.037	0.091	2.296	.022*

R = 0.781 S.E.est= 0164

$R^2 = 0.609$ (Adjusted R^2)= .604 a = .647

F = 117.252 Durbin-Watson=2.043

หมายเหตุ : ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ≤ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ≤ 0.01

จากตารางที่ 6 พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม (X5) ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน (X3) ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง (X4) ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X1) ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X2) สามารถร่วมพยากรณ์ความมีวินัยในตนเอง (Y) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถร่วมกันอธิบายการเปลี่ยนแปลงของความมีวินัยในตนเอง (R^2) ได้ร้อยละ 60.90 และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรเกณฑ์ (Y) และตัวพยากรณ์ (X5, X3, X4, X1, X2) มีค่าเท่ากับ 0.781 และค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการพยากรณ์เท่ากับ 0.164 โดยมีสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ (b) เท่ากับ 0.358, 0.124, 0.147, 0.101 และ 0.085 ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ 0.449, 0.156, 0.154, 0.120 และ 0.091 ส่วนค่า Durbin-Watson เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความเป็นอิสระกันของค่าความคลาดเคลื่อนซึ่งเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการวิเคราะห์ความถดถอยในที่นี้ได้ Durbin-Watson =2.043 ซึ่งมีค่ามากกว่า 1.5 แสดงว่า ค่าความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระกัน สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเอง ในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = .647 + 0.358 (X_5) + 0.124 (X_3) + 0.147 (X_4) + 0.101 (X_1) + 0.085 (X_2)$$

จากสมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ แสดงว่า ถ้าควบคุมปัจจัยอื่นๆให้คงที่แล้ว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม(X5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.358 หน่วย ถ้าปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน(X3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.124 หน่วย ถ้าควบคุมปัจจัยอื่นๆให้คงที่แล้ว ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง (X4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.147 หน่วย ถ้าควบคุมปัจจัยอื่นๆให้คงที่แล้ว ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.101 หน่วย ถ้าควบคุมปัจจัยอื่นๆให้คงที่แล้ว ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.085 หน่วย สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$\hat{Z}_y = 0.449 (Z_{x_5}) + 0.156 (Z_{x_3}) + 0.154 (Z_{x_4}) + 0.120 (Z_{x_1}) + 0.091 (Z_{x_2})$$

จากสมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน แสดงว่าถ้าควบคุมปัจจัยอื่นๆให้คงที่แล้ว ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม (X5) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยคะแนนมาตรฐาน คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.449 หน่วยคะแนนมาตรฐาน ถ้าปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน (X3) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยคะแนนมาตรฐาน คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.156 หน่วยคะแนนมาตรฐาน ถ้าปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง (X4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยคะแนนมาตรฐาน คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.154 หน่วยคะแนนมาตรฐาน ถ้าปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X1) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.120 หน่วยคะแนนมาตรฐาน ถ้าปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วยคะแนนมาตรฐาน คาดว่าจะมีความมีวินัยในตนเองเพิ่มขึ้น 0.091 หน่วยคะแนนมาตรฐาน

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการค้นหาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
Regression	5	53.364	10.673	117.252	.000**
Residual	376	34.225	.091		
Total	381	87.589			

$$R = 0.781 \quad R^2 = 0.609 \quad F = 5.273$$

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรพยากรณ์ที่ดี ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าปัจจัยพยากรณ์ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม (X5) ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน (X3) ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปกครอง (X4) ด้านสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน (X1) และด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X2) สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.และสามารถนำค่าสถิติต่างๆ มาสร้างสมการพยากรณ์ จะได้สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

9. อภิปรายผลการวิจัย

9.1 ผลการวิเคราะห์ระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

โดยภาพรวมนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. มีระดับความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมากทั้งนี้อาจเนื่องจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ นักเรียนถูกปลูกฝังความมีวินัยในตนเองมาจากการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนของผู้ปกครอง การส่งเสริมและสนับสนุนระเบียบวินัยจากครูผู้สอน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในการเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับรวมถึงค่านิยมทัศนคติ วัฒนธรรม กฎระเบียบต่างๆ ที่หล่อหลอมและส่งเสริมให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม จึงทำให้นักเรียนเกิดความมีวินัยในตนเอง เมื่อพิจารณาความมีวินัยในตนเอง อันดับที่สูงที่สุด คือ การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบและต่ำที่สุด คือ ความเป็นผู้นำ

การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบ ผลวิจัยพบว่า การปฏิบัติตนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากนักเรียนปฏิบัติตนตามกฎระเบียบซึ่งมีทั้งกฎระเบียบข้อบังคับ ระเบียบปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมที่ปฏิบัติสืบเนื่องกันมา โดยการสร้างนิสัยการปลูกฝังที่ดีจากครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ตลอดจนสังคมที่นักเรียนอยู่อาศัย เมื่อปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ถูกต้อง

เหมาะสม ทำให้เกิดการยอมรับจากสังคม ส่งผลให้สังคมเกิดความสงบเรียบร้อย สอดคล้องกับผลงานวิจัย ดุสิต น้ำฝน [14] ที่พบว่า ภาวะเปรียบเทียบการลงโทษอย่างเข้มงวดและการควบคุมจะเป็นการเปลี่ยนนิสัย และพัฒนาเป็นผู้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคมต่อไป

ความเป็นผู้นำ ผลวิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก นักเรียนมีความกล้าในการแสดงออกทางคำพูด ความคิด และพฤติกรรม อย่างมีเหตุมีผลเหมาะสมกับสถานการณ์ ประกอบกับความมุ่งมั่นความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเสียสละ การช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มของนักเรียน เพื่อให้ภารกิจหรืองานต่างๆ ประสบความสำเร็จ ด้วยการใช้ความเป็นผู้นำที่มีในตนเอง เพื่อให้เกิดการยอมรับจากบุคคลรอบข้าง ได้แก่ ผู้ปกครอง ครู เพื่อน สังคม ส่งผลให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าในตนเองและพร้อมที่จะแสดงออกถึงศักยภาพความเป็นผู้นำของตนเองตามความเหมาะสม

9.2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง

โดยภาพรวมนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เนื่องจากปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน คือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูและเพื่อน การปฏิบัติตนของผู้ปกครองและครูผู้สอน ได้ส่งเสริม สนับสนุน ให้นักเรียนเกิดการยอมรับว่า ความมีวินัยในตนเองมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต ทั้งต่อตนเอง ครอบครัว สังคม หากนักเรียนได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ก็ทำให้เกิดการยกย่อง ชมเชยจากบุคคลรอบข้าง ส่งผลให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและเห็นคุณค่าในตนเองที่ได้ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี

9.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

9.3.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. อันดับ 1 คือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากครูมีหน้าที่อบรมสั่งสอน ดูแลทั้งด้านการศึกษา การปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ รวมถึงคุณธรรมและจริยธรรมที่นักเรียนพึงมี ซึ่งทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ทางการศึกษา มีทักษะในการดำรงชีวิตตลอดจนค่านิยมทัศนคติ ความคิด ที่หล่อหลอมจากความสัมพันธ์ที่ดีที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนกับครู ซึ่งมีความสำคัญที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพราะครูเป็นส่วนสำคัญที่จะกระตุ้นให้นักเรียนสร้างความมีวินัย เพื่อให้เป็นที่ยอมรับ

จากผู้ปกครอง เพื่อน ครูและสังคม สอดคล้องกับผลงานวิจัย ปัญญาวิ สุวรรณชม [11] พฤติกรรมของครูมีส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน มีอิทธิพลต่อจิตใจของนักเรียน รวมทั้งมีผลต่อพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนที่มีต่อสังคมและการปฏิบัติของนักเรียนต่อบุคคลอื่น ดังนั้นครูนอกจากจะต้องมีความรู้เรื่องเนื้อหาที่สอนแล้ว ต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีด้วย

9.3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. อันดับ 2 คือ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก พฤติกรรมส่วนใหญ่ที่นักเรียนแสดงออกมักจะเลียนแบบหรือถอดแบบมาจากเพื่อนสนิทหรือกลุ่มเพื่อนที่นักเรียนคบหา ทั้งความคิด ทัศนคติ ค่านิยม ลักษณะนิสัย เนื่องจากต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน หากเกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อนในการชักชวนหรือตักเตือนให้อยู่ในกฎระเบียบต่างๆ ก็ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ [10] กล่าวว่า เพื่อนๆ ของเด็ก เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกำหนดค่านิยมทางจริยธรรมด้านต่างๆ เช่นกัน โดยเฉพาะวัยรุ่นนเวลาจะทำอะไรก็มักจะคล้อยตามเพื่อนๆ การเรียนรู้พฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กมิใช่มาจากการรับจากเพื่อนแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ยังได้มาจากการได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน การเข้าใจกันและกันในระหว่างเด็กวัยเดียวกันเองด้วย ซึ่งเพื่อนๆ ดังกล่าวนี้รวมทั้งเพื่อนในโรงเรียนและเพื่อนนอกโรงเรียน เช่นเดียวกับ เอมอัชรา โคตรแก้ว [16] กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ประเภทบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย เศรษฐกิจทางครอบครัว ของนักศึกษา และความสัมพันธ์ต่อกลุ่มเพื่อนของนักศึกษาเป็นตัวแปรพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

9.3.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. อันดับ 3 คือ การปฏิบัติตนของครูผู้สอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก พฤติกรรมของครูที่มีบทบาทสำคัญต่อความมีวินัยของนักเรียน ทั้งการปฏิบัติตนของครูที่เป็นไปตามระเบียบวินัยและจรรยาบรรณของวิชาชีพครู การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับความเป็นครู ตลอดจนความรับผิดชอบหน้าที่การสอน ครูจึงเป็นแบบอย่างที่ดีในการมีวินัยในตนเองที่นักเรียนจะถอดแบบหรือซึมซับพฤติกรรมต่างๆ ของครูที่นักเรียนยึดเป็นต้นแบบ เพราะเป็นบุคคลที่นักเรียนให้ความเคารพ นับถือ สอดคล้องกับผลงานวิจัย เกษราภรณ์ จันทร์ย้อย

และคณะ [15] กล่าวว่า ครูมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างวินัยในตนเองให้กับเด็กในด้านที่เด็กยึดถือเป็นต้นแบบของการกระทำ และเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนต่อผู้อื่น พฤติกรรมการสอนของครูจึงเป็นกระบวนการที่เอื้อต่อผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และบรรลุตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทางร่างกายหรือทางวาจาโดยวิธีการต่างๆ เช่น การเสริมแรง การมีส่วนร่วมในกิจกรรม การชี้แนะ เป็นต้น

9.3.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.อันดับ 4 คือ การปฏิบัติตนของผู้ปกครอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก บิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีหน้าที่อบรม สั่งสอน เลี้ยงดูนักเรียน เป็นบุคคลสำคัญที่ปลูกฝังกระตุ้นให้เกิดความมีวินัยในตนเอง จากการกระทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้มีผลต่อการที่เด็กจะเปลี่ยนแปลงและปฏิบัติตามสอดคล้องกับผลงานวิจัย ลำไย สีหามาตย์ [17] กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุตรอย่างยิ่ง เพราะบิดามารดาเป็นบุคคลสำคัญในวงจรรอบตัวจิตใจของเด็กจะลอกเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบ จึงมีผลให้เด็กมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันออกไป

9.3.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม. อันดับ 5 คือ สภาพแวดล้อมทางสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก สภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ทั้งนี้ เพราะนักเรียนจำเป็นต้องมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันจากชุมชนหรือสังคมที่นักเรียนอาศัยอยู่ ในการทำกิจกรรมต่างๆ ผลจากการปฏิสัมพันธ์กับสังคม ส่งผลทำให้นักเรียนพยายามปรับตัวเพื่อเป็นที่ยอมรับจากบุคคลในชุมชนที่อาศัยได้อย่างมีความสุข ตามกฎระเบียบของสังคมสอดคล้องกับผลงานวิจัยธีระภรณ์ ดงอนนท์ [12] กล่าวว่า บรรยากาศการอยู่ร่วมกันในชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ กฎระเบียบการอยู่ร่วมกันในชุมชน รวมถึงการเอาใจใส่ต่อพฤติกรรมของบุคคลในชุมชน และนักเรียนจะได้รับการยอมรับ ยกย่อง ชมเชยในพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองและได้รับการเตือนจากบุคคลในสังคมเมื่อมีพฤติกรรมขาดวินัยในตนเองเช่นกัน

ดังนั้นปัจจัยทั้ง 5 ประการ สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนศึกษาตอนต้นในสังกัด สพม.2 กทม.

10. ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน เพื่อหาตัวแปรที่ดีที่สุดที่จะนำมาพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในการวิจัยในครั้งต่อไป
2. ควรมีการพัฒนารูปแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
3. ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองกับนักเรียนระดับชั้นอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- [1] คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ. 2554. รายงานการประชุมคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1/2555. กรุงเทพฯ : กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- [2] กระทรวงศึกษาธิการ. 2551. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- [3] บุญยงค์ นิสภวาณิชย์. 2525. การทดลองสอนความมีระเบียบวินัยแก่เด็กที่มีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [4] Dade, Clarence Edward. 1998. A Description and Analysis of the Perception of student in the Gang Reaction Program in an Urban High school (Urban Education). Dissertation Abstracts International, 58(10), p. 3820-A.
- [5] ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2524. พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 : จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- [6] Sheviakov, G.V. and Fritz. 1955. Discipline for Today's Children and Youth. Association for Suprision and Curriculum Development Washington DC.
- [7] อุมพร ตรังคสมบัติ. 2542. สร้างวินัยให้ลูกคุณ : หนังสือสำหรับพ่อแม่. กรุงเทพฯ : ชันตำการพิมพ์.

- [8] สิรินาถ บุญสำเร็จ. 2546. **ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคนิคเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน อาชีวศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- [9] กฤษณา ดอนทอง. 2549. **ปัจจัยที่สัมพันธ์กับวินัยของนักเรียนนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคนครปฐม**. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [10] มะลิวัลย์ พร้อมจิต. 2547. **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพาณิชย์การสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [11] ปัญญาดี ชมสุวรรณ. 2552. **การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 2**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- [12] อีระภรณ์ ดงอนนท์. 2552. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- [13] Krejcie, Robert V. and Daryle, W. Morgan. 1970. **Determining Sample Size for Research Activities**, Educational and Psychological Measurement, 30(3), p. 608.
- [14] ดุสิต น้ำฝน. 2529. **การถ่ายทอดลักษณะความเป็นทหารกับความยึดมั่นผูกพันต่ออาชีพ : ศึกษากรณีนักเรียนนายเรืออากาศ**. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- [15] เกษราภรณ์ จันทร์ยูงและคณะ. 2552. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดพิษณุโลก**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผล. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- [16] เอมอัชรา โคตรแก้ว ผดุงชัย ภูพัฒน์ และอำนาจ ตั้งเจริญชัย. 2555. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ประเภทวิชาบริหารธุรกิจระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. **วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม**, 10(3), น.246-254
- [17] ลำไย สีหามาตย์. 2546. **ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผู้ปกครองคนเดียว**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.